

a ſo wobrocžicž k temu, kiž je nam w naſchej kſchczenizy ſlubik, ſo ſzměny ſaſo k njemu pſchińcž, hdvž ſmny ſo wot njeho ſabkudžili. A k temu požohnuj naſchu dženſniſchu nutrnoſcz Bóh, naſch njebjefki Wótczez, pſches Jeſom Khrysta, ſwojeho lubeho Šsyna, naſcheho Ănjeſa! Hamjeń.

Na ſedmu njedželu po ſvjatej Trojizn.

Hnada naſcheho Ănjeſa Jeſom Khrysta, luboſcz Boha Wótza a doſtatk ſvjateho Dučha budž ſ wami wſchitkimi. Hamjeń.

Skerje budža horu ſo hnucž a hórfi ſo ſwróczecž, ale moja hnada njedyrbí wot tebje ſo wróczecž a tón ſlub mojeho méra njebudže ſo wot tebje precž hnucž, praji tón Ănjeſ, twoj ſmilny Bóh (Jeſaj. 54, 10). Tuteho ſlubjenja džerž ſo, luba wérjaza wutroba, kaž pſchezo, tač tež woſebje w ſrudnym a ſtraschnym čaſzu, hdzež wſchelake ſtyſkne prafchenja twoju wutrobu napjelnujuja, hdzež ſe staroſcziwej myſzli na ſebje a ſwojich lubnych hladach. Ănjeſowa hnada, kiž je ſo na tebi ſe wſchelakim waſchnjom pſchekraſniła, kiž je tebje poſylnjowała a ſdzerzała, budže, hdvž ſo jej dowérisch, na tebi dokonjecž, ſchtož je ſa tebje a ſa twoj dom dobre a prawe. Wſchitke, wſchitke twoje staroſcze cziſní na njeho, wón ſo ſa tebje ſtara; wón tebje džerži ſ pra- wizu ſwojeje prawdoſcze.

Tamneho ſlubjenja ſwojeho ſmilneho Boha mamy ſo tež woſebje džeržecž, hdvž ſ duchomnym twarom naſcheje wutroby tač prawje do předka njeha. Ach mi mam ſchak w ſwojim kſcheczijanſtwje druhdy prawje ſuſhe čaſzy, hdzež ſſawnje widzimy, ſo naſche poſnacze a ſwjeczenje ſkerje do ſadu hacž do předka dže. Dyrbimy pſchi tajkim ſrudnym ſhonjenju ſwojeho ſnutſkomneho člowječa ſawutlicž a ſo woſcheje nadzije wſdacž? O daj ſebi prajicž: Boža hnada nočze ſo wot tebje precž hnucž. Bóh, lubu njebjefki Wótczez, je čzi ſwojeho najlubſcheho Šsyna Khrysta dał ſa ſkalu twojeho ſboža. Tuta ſkala ſo njehnuje. Na nju ſo ſałožuj ſ zyklej ſwojej wutrobu a nałožuj prawje ſwěru Bože krafzne ſrědki a lěkafſtiwa, krafzne pomozne wězny Božeje